

като забра съ едно дърво чорбаджийката, че бой... че бой... за малко жияше да я пребий. — Ама има и право, чункимъ тя е себетъ, оти че той ѝ думаше: „бе джанъмъ не прибирайте онзи чапкънинъ въ къщата ми,“ а тя не му причиташе думата. И тъй сега я исхука като чиганка изъ къщата, и не ще веки да ѝ виде очитъ.

Митю. А сега дѣ е тя?

Райцю. Тя отиде у баба-Стойниини, а мене проводи да та видѣмъ тука ли си, па иска да са допита до тебе като какво да прави сега.

Митю. Кажѣ ѝ да доде тукъ, и ще видимъ.

Райцю. *Пекій*, да ѝ кажѣмъ. (*излиза*).

Герги. Какъвъ проклѣтъ Гъркъ!

Пенцю. Баба-Стойна добръ го нарече него — андихристъ.

Герги. Той дѣто проповѣдаваше цивилизація!... таквазъ ли му била нему цивилизаціята?

Митю. Азъ ви казвахъ, че е шерлатанинъ.

Пенцю. Шерлатанинъ и половина.

Митю. Вината е наша: като видимъ единъ такъвъ вагабонтиѣ да ни са преструва за цивилизованъ, нѣй го зѣпнемъ въ устата и вѣрваме на него като на Богъ. Ето какъ ставаме прости.

Герги. Да грабне той най-добрата мома отъ града ни!... Това докача нѣкакъ насъ младежитъ.

Пенцю. Сама момата, байо, да не е склонила, той тъй лесно не можаше я отвлѣче.

Митю. Когато нѣй мѣжѣтъ са овличяме слѣпата подиръ единъ шерлатанинъ, а колко повече едно глупаво момиче.

Пенцю. Бе то не е глупово, то...

ЯВЛЕНІЕ XV.

Горнитъ, Злата, Димитраки, Баба-Стойна, Райцю.

Злата. (*щомъ са задава нажселено*) Ахъ, Боже! съсъ какви очи да излѣзъ предъ хора!

Б. Стойна. (*къмъ Митя Герга и Пенча*) Дяволъ нечестивъ, Господъ да го поразѣ. Азъ като ви думавъ не щяхте да ма чуйте. На сега... (*на Злата*) Охъ, хаджійке, хаджійке! шо била си злочестна! Коя черна чума допилъ въ къщата ви онзи проклѣтъ дяволъ.